

Hồi Thứ Chín

THẨM HỌA KINH HỒN

Người áo bạc, một quái khách có thủ đoạn kinh người, đã từng gây ra hai vụ thảm án võ lâm, nay lại xuất hiện mà lại xuất hiện một cách quá ư đột ngột!..

Lập tức cục thế đang ở tình trạng giằng co bỗng chuyển thành kinh hãi bi phẫn, khẩn trương.

Bầu hỷ khí tràn lan trong hỷ đường cũng bị xung tán, thay vào đó là một bầu không khí thảm sầu khủng bố. Sau mấy tiếng kêu la kinh hãi tất cả đều ngừng động.

Không một cử động, không một tiếng thở mạnh!

Chỉ có khuôn mặt nạ Tiểu Diện Phật lay động và khuôn mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng lay động.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi chợt hiện vẻ chấn động, hai đạo nhỡn quang ngạc nhiên của nàng rảo từ khuôn mặt tươi cười nọ sang khuôn mặt tươi cười kia với giọng hỏi ngập ngừng:

– Có phải...

Nàng không thể khẳng định Ma Điện công tử Y Mộng Lăng với người mặc áo bạc sát hại cha nàng chỉ là một người hóa trang. Nhưng xác thực có nhiều điểm khả nghi.

Nàng cũng đã từng tín nhiệm chàng, vì lòng yêu chàng thắm thiết và cũng tin chắc chàng ta cũng yêu nàng không kém.

Cho nên hành động của nàng vừa rồi là do tình yêu hóa ra ghen, hóa ra giận!

Yêu thương thường hay quá khích lệch lạc, đã không giữ được thì phải hủy bỏ, huống chi lại nói với con người như Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi...

Hiện tại sự thực đã là một chứng minh đắc lực cho Ma Điện công tử Y Mộng Lăng.

Khuôn mặt tươi cười trước mắt nàng chẳng những đầy vẻ quyến rũ mê hoặc mà còn như thấp thoáng lay động nữa. Hầu như giọng nói êm nhẹ vẫn vang vọng bên tai nàng:

– Sự thật trước sau vẫn là sự thật, tình yêu của anh đối với em cũng thế, và cũng chỉ có một mình em mới biết rõ là anh yêu em thật sự, hãy tin tưởng vào tình yêu của anh đi!..

Trên nét mặt Bạch Tường Vi lại hiện lên vẻ kích động thần thờ.

Trong khi đó thì trên khuôn mặt tái nhợt của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ lại hiện lên nét bi thiết phần nộ nhận chìm sự khiếp hãi trong lòng, miệng quát lớn:

– Tiểu tử hãy nộ mạng!

Trong tiếng quát giận dữ hai cánh tay ông ta lắc động vung lên như ánh điện chớp, bốn đạo hàn quang bay xẹt ra với một góc độ cực kỳ dị vạch thành bốn đường vòng cung sáng loáng tuyệt mỹ, đều nhằm về hướng bóng người mặc áo bạc thần bí đang đứng. Lối xuất thủ kỳ đặc với tiếng rē gió veo veo, càng làm chấn động tâm thần người trong cuộc!

Đây chính là thủ pháp Đạn Chỉ Thần Kiếm tuyệt học lừng danh của Chu Kỳ. Đồng thời thân hình ông ta cũng mau lẹ theo với đường bay của thần kiếm chồm về phía đối phương.

– “Hắc!” Một tiếng cười lạnh lẽo rợn người nhẹ nhàng thoát ra từ phía sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật! Thân ảnh màu bạc cũng thấp thoáng bay bổng lên như loài ma quỷ hiện hình.

– Xoẹt! Xoẹt!...

Bốn lưỡi kiếm mỏng chỉ nhỏ bằng ngón tay ghim chặt vào tấm bạch bố mang năm chữ viết, quái đản “Chu Kỳ đêm nay chết.” Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đã xuất thủ uổng công!

– Cừu Tình! Sao mi chưa cúi đầu nhận tội?

Tiếng quát hỏi thoát ra từ cửa miệng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng, mang theo âm điệu và khí thế kinh người. Đồng thời thân hình chàng ta lắc động bắn vọt về phía Ngân Y nhân đang còn lơ lửng trên cao.

– Ha ha ha!... Ha ha ha!...

Từng chuỗi cười dòn dã cao vút nổ tan, tung trong không khí làm rung động tâm thần những ai có mặt.

Hai khuôn mặt tươi cười mang hai nét kỳ dị đặc biệt, lay động không ngừng với hai thân ảnh ảo diệu bám sát đỉnh mái đại sảnh, chập chờn xô đuổi vờn nhau. Thân pháp kỳ diệu tuyệt mỹ, động tác, tư thế siêu trần thoát tục thật là...

– Ô! Khinh công tuyệt học “Thiên Mã Hành Không!”

Nhiều người không ngăn được thốt ra tiếng kêu kinh ngạc vừa rồi!

Đúng vậy cả hai đối thủ đã cùng một lượt thi triển tuyệt học khoáng thế, dồn đuổi nhau trên không với một thân pháp cực kỳ diệu tuyệt hình thành một cục thế rất là đặc dị!

Theo liền với tiếng kêu “Thiên Mã Hành Không” kinh ngạc là những tiếng thì thầm thán ngợi, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gầm thét giận dữ...

Không khí trầm tĩnh đáng sợ trong đại sảnh lại bỗng nhiên chấn động, làm giật mình đám người đang chìm trong kinh hãi hoảng hốt.

Thế rồi trong nháy mắt, nhiều bóng người thấp thoáng, nhiều đạo hàn quang sáng ngời. Một số người rút binh khí tùy thân nhảy ra đứng dàn hàng, chắn ngang lối cửa vào sảnh.

Một số người nhảy vút lên nóc sảnh, như những ánh điện chớp kèm theo những luồng kinh lực dũng mãnh, lao về phía người mặc áo bạc, đang vờn nhau kịch liệt với Ma Điện công tử Y Mộng Lăng.

Kinh lực dâng lên cuộn cuộn...

Binh khí đủ loại sáng ngời.

Thình lình người áo bạc bỗng quăng mình nhảy xuống giữa sảnh. Lập tức mấy bóng người đã áp lại vây kín xung quanh...

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi với chiếc Ngọc Kim câu màu đỏ thẫm. Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc với chiếc quạt lông quái dị.

Ngoài ra còn có vị Tiêu chủ của Uy Viễn tiêu cục tại Bắc Kinh, Kim Dao Thái Tuế Cô Long với thanh Kim Bối Khảm Sơn đao.

– Hắc hắc!... Hà hà!

Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ cũng thốt ra từng chuỗi cười sằng sặc quái dị!..

Ông ta nhìn trừng trừng đối phương gằn giọng:

– Tên nhãi con! Phên này xem mi có còn hung hăng nữa không! Khôn hồn mau gỡ chiếc mặt nạ ra đi!...

Thật vậy chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật kỳ dị kia, ai mà không muốn lột bỏ cho bằng được, để khám phá tỏ tường sự thần bí của người mặc áo bạc!

Chu Kỳ chưa nói hết câu đã vung cánh tay nhanh như sấm sét chụp thẳng vào giữa mặt đối thủ.

Từng cặp mắt đều mở tròn tròn thô lỗ, chờ đợi nhìn rõ diện mạo thật sự che dấu sau chiếc mặt nạ kỳ dị, sắp sửa trình diện, để xem một nhân vật mang hỗn hiệu Ngân Sam khách đã từng tạo thành những trận chém giết rúng động trong giang hồ, có bộ mặt thật như thế nào?

Lúc này sau chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật của người mặc áo bạc chỉ có hai ánh mắt duy nhất lộ ra và thoáng hiện ánh quang mang khác thường hình như có xen lẫn vẻ kinh khiếp!

Dưới tình trạng này hấn... Ai mà chẳng đinh ninh cho rằng hấn đã vô phương chống đỡ che dấu...

Thình lình...

Một tiếng quát vang như sấm động xé tan bầu không khí khẩn trương. Tiếp theo là một đạo kinh lực từ bên cạnh tràn đến với một góc độ cực kỳ quái dị cuộn xoáy thẳng vào chỗ thân hình người mặc áo bạc đang đứng.

Người xuất chưởng tung ra đạo kinh lực quái dị bất thình lình ấy là Ma Điện

công tử Y Mộng Lăng. Và được tung ra giữa lúc năm ngón tay Đạn Chỉ Thần Kiếm sắp chộp trúng tấm mặt nạ Tiểu Diện Phật của Ngân Y quái khách.

Hự!

Cừu Tình bị trúng chưởng loạn choạng tháo lui bốn bước dài hình như đã bị kinh lực chấn động nội thương, nhưng có điểm rất đặc biệt quái dị là tư thế và phương vị loạn choạng tháo lui để vượt ra ngoài vòng vây và tránh khỏi cái chộp vào giữa mặt của Đạn Chỉ Thần Kiếm thì thật là lạ lùng ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Trong bức tường kín đáo của ba loại binh khí trong tay của ba cao thủ nhất thời, hầu như chỉ có độc nhất ít một chút kẽ hở ấy là có thể thoát thân bằng cách nghiêng mình lách đi, nhưng trước đó không ai chú ý đến và không ai cho rằng có thể thoát thân bằng kẽ hở này được.

Lại nhiều tiếng kinh ngạc cất lên nhưng không đợi cho mọi người tại tràng kịp có hành động gì, Ma Điện công tử Y Mộng Lăng đã phóng theo truy kích quái khách Cừu Tình sát nút như ánh điện chớp.

Thân hình chuyển động lấp lánh những cơn gió lốc do kinh lực phát ra làm rung động cả căn đại sảnh.

Hai cây đuốc lớn bỗng bị áp lực không khí làm tắt phụt, hàng loạt những ngọn đèn lồng treo xung quanh sảnh cung bị những ngọn gió lốc kinh phong kéo theo, rơi rớt xuống đất bể tan tành.

Trong nháy mắt cả tòa đại sảnh bị chìm ngập bóng tối ghê rợn.

Bao nhiêu nét mặt kinh ngạc lay động.

Chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật lay động.

Khuôn mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng lay động!

Ngoài ra còn có hai đóa Kim hoa kỳ dị lay động bay lượn!...

– Trời! “Kim Hoa Thiểm!” Tránh mau!

Kim Hoa Thiểm một tuyệt môn ám khí của tay đại ma đầu Địa Tà từng làm chấn động giang hồ võ lâm ba mươi năm trước, ai mà chẳng nghe danh khiếp vía!

Thế là...

Những tiếng gào thét, la ó, rên khóc từ miệng những người trong sảnh thốt ra, tạo thành không khí hỗn loạn khủng bố khẩn trương tột độ!

– Ha ha ha!... Ha ha ha!

Chuỗi cười ròn rã bỗng vang lên tung ra không khí, vang dội khắp sảnh, chấn động tâm thần mọi người.

Ngân Y quái khách vụt bắn thân hình ra cửa đại sảnh như một đạo bạch quang sáng ngời, kế tiếp là thân hình của Ma Điện công tử Y Mộng Lăng còn mang y phục tân lang cũng bay ra theo.

Trong cái chớp mắt ấy, bỗng dưng tiếng gió ve ve nổi lên, hai đóa Kim hoa đang bay lượn thành linh chạm mạnh vào nhau phát ra hai tiếng nổ lục đục. Những tia kim quang bắn ra chung quanh sáng rực như tràng pháo bông trông thật đẹp mắt, nhưng kèm theo đó là những tiếng kêu la thảm thiết!

Mấy đám người máu me đầm mình, gục xuống giẫy chết, mấy bóng người nằm lăn lộn rên xiết dưới vũng máu đỏ. Cảnh tượng kỳ thảm, khiến ai cũng phải rùng mình sợ hãi nhắm mắt không dám nhìn.

“Kim Hoa Thiểm” quả là một loại ám khí thần kỳ tuyệt độc ghê người. Nếu không có nhiều người biết rõ là lợi hại, phóng mình lẫn tránh nhanh kịp thì thảm trạng còn xảy ra không biết thế nào mà nói!...

Hầu như mọi người tại tràng nhất thời đều bị khiếp hãi bởi thảm trạng của loại ám khí kỳ đặc gây ra, mà ai nấy đều đứng há mồm trợn mắt kinh hoàng.

– Hắc!

Giữa lúc đó một tiếng cười lạnh nhạt như băng thốt ra bay vào không khí...

Tiếng cười thoát ra từ cửa miệng Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi. Và âm điệu vừa dứt thì thân hình nàng cũng như một ánh điện lờ bay vụt ra khỏi cửa sảnh.

Bao nhiêu nét mặt kinh ngạc biến động. Ngân Y quái khách với thân pháp thần bí bỏ đi, bất luận ra sao cũng phải truy kích.

Thế là theo sau Bạch Tường Vi bọn thủ hạ Tường Vi hội như: Hữu Hiệp giám Thắng Tự Kỳ, Kim Hương đường chủ, Thần Phiến thư sinh cũng lần lượt tung mình về phía cửa sảnh. Ngoài ra còn có Uy Vũ Tiêu chủ Kim Dao Thái Tuế Thế Thiết Chưởng La Cửu Gia...

Từng bóng người kế tiếp nhau phóng đi, nhưng Đạn Chỉ Thần kiếm Chu Kỳ thì nét mặt tái nhợt, uể oải buông mình ngồi xuống chiếc ghế dựa, đầy vẻ ưu tư bi phẫn!...

Mình mặc y phục tân nương, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cũng đột nhiên dứt bỏ vuông lùa che mặt, gục xuống thi thể mẫu thân buông tiếng khóc nức nở!

Đây là ngày vu qui của nàng, một đại hỷ sự chỉ có một lần trong đời người, nhất là người bạn trăm năm, lại là một nhân vật siêu phàm bất tục... Thế mà chỉ vì người mặc áo bạc thần bí xuất hiện đã đem lại một tai biến bất ngờ.

Nàng hận! Vô cùng oán hận cái con người mang tên Cửu Tình, mặc áo bạc, đeo mặt nạ Tiểu Diện Phật che kín diện mạo đã sát hại mẫu thân nàng, phá rối cuộc hôn nhân của nàng!...

Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ sau giây phút trấn định, ông ta ngừng đầu buông tiếng thở dài, gọi người Tổng quản Chu thị Tiền trang truyền lệnh:

– Mau dọn dẹp chuẩn bị tang sự!

Giọng nói của ông ta run run đầy vẻ bi thống. Đây là một trường hợp thể thảm xảy ra lần thứ nhất của một tay võ lâm phú thân, trong quãng thời gian mấy chục năm gây dựng sự nghiệp thuận buồm xuôi gió.

Thật vậy, trong tình cảnh này, còn để làm gì mà chẳng dẹp hết, những hỷ trương, đôi liền, kể cả tám bạch bố dài hơn một trượng mang năm chữ: “Chu Kỳ đêm nay chết” đầy tính uy hiếp khủng bố!

Người mặc áo bạc thân bí tuy đã đi rồi, nhưng đêm nay vẫn là một khoảng thời gian dài dằng dặc, đầy khủng bố bởi năm chữ đe dọa “Chu Kỳ đêm nay chết!...”

Hình bóng quái nhân mặc áo bạc đêm nay còn có xuất hiện nữa hay không? Lão ta có còn sống qua đêm nay không? Chính bản thân lão ta cũng chẳng dám xác định. Cái thảm trạng đã xảy ra tại Huyết Hoắc bảo và Tổng đàn Tường Vi hội, đương nhiên Chu Kỳ không mong muốn được tái diễn tại Chu thị Tiền trang.

Số người đuổi theo bóng địch nhân ra ngoài sảnh, đã có mấy người trở về, vì họ đã quá muộn, quá chậm chân, khi họ ra được khỏi cửa thì chẳng những bóng dáng quái nhân mặc áo bạc đã biệt dạng mà ngay cả Y Mộng Lăng cùng Bạch Tường Vi cũng chẳng rõ đi về hướng nào?

Còn có gì mà đuổi theo nữa, hướng chi họ cũng chỉ là những tân khách, nên chỉ tỏ thái độ như vậy cho tròn bốn phận mà thôi. Và sau khi nói mấy lời chia buồn an ủi cùng Đan Chỉ Thần kiếm họ đều lần lượt cáo từ.

o O o

Đêm đã bước sang canh hai. Tân khách lần lượt ra về hết. Những người bị thương hoặc chết về loại ám khí Kim hoa Thiểm cũng được bồi thường một số vàng bạc, rồi rút lui khỏi trang. Trong Chu thị Tiền trang chỉ còn lại một không khí u sầu thấm đẫm với mấy nhân vật của Tường Vi hội: Thắng Tự Kỳ Tàng Cửu Đồ, Thần Phiến thư sinh Trương Vân Hạc và Phiên Giang Long Hóa Nguyên. Họ lo lắng bồn chồn đứng ngồi không yên vì nữ hội chủ của họ đến giờ này vẫn chưa thấy trở lại.

Nàng đã đuổi theo bắt kịp địch thủ hay đã xảy ra chuyện gì?...

Sau hai tiếng nổ chát chúa của loại ám khí Kim Hoa Thiểm, nàng đã phóng mình đuổi theo ra cửa sảnh, với một tâm trạng bi thống phần hận... Một thân ảnh nhỏ nhắn màu trắng vạch thành một vệt dài trong bầu không khí thành Bắc Kinh.

Sự thật đã chứng minh giúp nàng hiểu rõ Ma Điện công tử Y Mộng Lăng với Ngân Y quái khách Cửu Tình không phải là một người hóa trang.

Nhưng nàng vẫn phải đuổi theo. Đuổi theo cho bằng được bất cứ một người nào trong hai người, để phát tiết nỗi cừu hận oán hờn chất đầy trong tâm!...

Một bóng người cướp mất sinh mạng của cha nàng. Một bóng người lường

gạt tình yêu trân quý của nàng, cả hai đều không được nàng nhìn nhục tha thứ.

Bóng hình nhỏ nhắn của nàng bỗng dừng lại trên nóc một ngôi nhà lầu cao phía Tây thành. Phóng mắt nhìn về hướng quan san vạn lý vắng vẻ thê lương dưới ánh trăng mờ nhạt, nàng bất giác ngửa cổ buông ra tiếng thở dài não ruột. Chỉ trong một ngày hầu như nàng đã đem lòng oán hận tất cả cái thế giới hiện tại.

Chàng đã bao nhiêu lần nỉ non ba tiếng “Anh yêu em!” “Anh yêu em!” “Anh yêu em!...” Thế mà chàng lại nhẫn tâm bỏ nàng cử hành hôn lễ với Chu Tiểu phân!

– “Hắc!”

Một tiếng cười lạnh lùng thốt ra từ cửa miệng nàng, tiếp theo là mấy tiếng lẩm bẩm: “Y Mộng Lăng.”

Bỗng nhiên có tiếng hỏi vắng vắng:

– Phải em Tường Vi đấy không?

Khuôn mặt chai đá của nàng bỗng nhiên lại lộ vẻ kích động kỳ dị!

Nàng không cần phải nhìn mà chỉ nghe âm điệu chấn động tâm thần, cũng đã biết là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng. Nàng xoay mình hướng về phía có tiếng nói phóng đi...

Một khuôn mặt đẹp trai tươi cười đầy vẻ mê hoặc quyến rũ lại hiện ra trước mắt nàng. Chàng, Ma Điện công tử Y Mộng Lăng với y phục tân lang, nằm co quắp trong một xó tối góc căn lầu cao kế cận.

Y Mộng Lăng! Nhà người...

Anh đã để hấn chạy thoát rồi và anh không ngờ còn bị hấn đã thương nữa!

Thân hình Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi lại khẽ rung động. Giọng nói ngọt ngào êm nhẹ lại nhận chìm sự oán hận trong lòng nàng.

Bộ y phục tân lang rục rở trên mình Y Mộng Lăng đã làm cặp mắt nàng lóe lên lửa hận, nhưng vũng máu tươi bên cạnh chàng cũng đã làm cặp mắt nàng mờ đi.

– Chàng... Chàng bị thương?...

– Phải! Anh thề sẽ không tha hấn!

Vừa nói chàng vừa cố cựa mình đứng dậy nhưng không được. Chân phải chàng hình như bị đâm một vết kiếm khá sâu, thương thế hơi nặng!

– Anh biết anh làm vậy thế nào hấn cũng xuất hiện. Em hãy tha lỗi cho anh. Em nên nhớ anh chỉ yêu có một mình em!

Thân hình Bạch Tường Vi lại khẽ rung động. Đây chính là sự phẫn hận, và bất mãn của nàng đối với Y Mộng Lăng. Nhưng khi nghe chàng nói xong, cặp mắt trong sáng như nước hồ thu của nàng lại trào lên ngấn lệ!

Trong sự giằng co giữa yêu và hận, nàng tự biết mình đã mâu thuẫn với mình. Từ nhỏ tới giờ nàng chưa hề nghĩ rằng mình lại có lúc nhu nhược đến thế!

Nàng khẽ quay đi đưa tay gạt lệ nghẹn ngào:

– Anh... Anh còn gọi tôi làm gì nữa?...

Tâm thần nàng chấn động, nên giọng nói phát ra cũng run run.

Bỗng nhiên hai bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đôi vai nàng, kéo nàng ngã vào lòng. Một giọng nói êm như ru rủ rỉ bên tai nàng:

– Anh yêu em! Anh sẽ vĩnh viễn yêu em. Em thấy không, anh đâu đã thành hôn với Chu Tiểu Phân?

Bạch Tường Vi xoay mình, cặp mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt luôn luôn gây cảm động, khiến người luôn cảm thấy lời nói thốt ra đều là chân thực.

Ma Điện công tử Y Mộng Lăng nhẹ nhàng đặt một cái hôn âu yếm lên má nàng nói tiếp:

– Tường Vi! Sớm mai chúng ta sẽ đi!

– Sáng mai sẽ đi?!...

– Phải! Em sẽ cùng đi với anh!

– ...

– Còn gì mà phải do dự nữa. Báo thù. Chỉ hai đứa chúng mình là đủ. Thêm vào đó chỉ cần tình yêu của hai chúng mình cũng là đã đủ rồi!

– Nhưng còn Tường Vi hội...

– Còn có cái gì trọng yếu bằng chúng mình nữa?

Bạch Tường Vi chìm trong vẻ tư lự. Đúng! Còn có gì trọng yếu bằng chúng mình nữa?...

Trong cái ngày mà Y Mộng Lăng từ giã nàng rời Tổng đàn Tường Vi hội. Khuôn mặt tươi cười say đắm không lúc nào không vắn vờng trước mắt nàng, nhất là phong nghi sái thoát, giọng nói êm ái như ru lại càng làm nàng không lúc nào quên được.

Nàng không sao nói ra hết bằng lời được, cái tình nhớ nhung thấm thiết của nàng đối với chàng. Bằng không, nàng đâu có thể rời bỏ công việc bề bộn của một bang hội mà đến ngay Bắc Kinh?

Cái giây phút mà nàng nghe tin Mộng Lăng làm lễ kết hôn với Chu Tiểu Phân, nội tâm nàng đã thống khổ và kích động không bút mực nào tả xiết!

Nhưng đến nay... Hầu như “cơn mưa đã qua trời lại tạnh” nàng còn biết nói gì nữa bây giờ? Đúng vậy! Còn cái gì trọng yếu bằng tình yêu?

Giọng nói nhẹ nhàng của Y Mộng Lăng lại thoảng lên bên tai:

– Đúng canh năm sáng mai, anh đợi em tại cửa Tây thành!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngọc Nữ Băng Tâm hiện lên nét tươi cười phát xuất từ nội tâm. Nàng nhẹ nhẹ gật đầu.

Đây lại là một chuyển biến tâm trạng chưa từng có trong con người nàng. Lời lẽ của Y Mộng Lăng lại khiến nàng bắt đầu dẹt lên một tấm mộng đẹp!

Nhưng giấc mộng đẹp ấy biết có thành hiện thực hay không?...

Bức tường thành tráng vĩ. Ánh trăng suông mờ nhạt. Hai bóng người cuốn chặt lấy nhau. Những cái hôn đậm đà... nồng thắm... Những âm điệu mê người phát ra từ cổ họng Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Khuôn mặt tươi cười kỳ dị không ngừng chuyển động. Một không khí đặc dị tan loãng ra khắp chung quanh.

– Ô! Đã sang canh ba rồi, em hãy đi anh về đi!

Bạch Tường Vi khẽ gật đầu, nở nụ cười âu yếm, nét mặt nàng không còn mang vẻ lạnh lùng như trước nữa!

o O o